

Kónya Anikó

Sebesült Főnixmadár

Publio

Sebesült fénixmadár

Kónya Anikó

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

I. Múlt

Három nappal később kaptam meg az injekciót, mint kellett volna. Hét elején hatalmas hó esett, megbénult a közlekedés, bent kellett maradnom a munkahelyemen, nem tudtam időben eljutni a lelkiigazgatóhoz. Fájdalommentesen kaptam meg a három heti adagot, a gondozónő nagyon megértő volt, felírt egy kedélyjavító receptet. A munkámról érdeklődött, mondtam neki, hogy otthagytam a biztosítót, megint újságíró leszek, sok sikert kívánt, udvariasan elköszöntünk. Ha visszagondolok rá, büszkeség fog el, hogy már három éve nem kerültem a pszichiátriára. Kezdem elfelejteni az egészet. Orvosok, betegtársak, minden távolinak tűnik. Ahogy elérek a buszmegállóig, el is felejttem az egészet, azon gondolkodom, még ma bemenjek-e az okmányirodába, vagy halasszam holnapra. A lustaságom győz, hazamegyek. A barátom számítógépezik, mutatja az aznap készített fotóit, az egyetem arborétumában csinált néhány jó képet különböző madarokról. Ez a szenvedélye, ha csak teheti, terepen van. Kinyitunk egy üveg bort, a jövőről beszélgetünk. Egy hét múlva Erdélybe utazik önkéntes munkára, egy évig lesz ott. Először fogok egyedül élni. Elhallgatunk. A kapcsolatunkra gondolok. Éjjel álmomban pedig meghalok.

Szép, napsütéses májusi nap, az egyetem lépcsőjén egy szőke, félhosszú hajú, szemüveges lány üldögél sportos öltözékben. Körülötte beszélgető csoportok. Ahogy belehallgat az egyik társalgásba, úgy érzi, ez a beszélgetés egyszer már lezajlott, máshol, másokkal. Csörren a telefonja, a nővére hívja, menjen haza, várják már. Elindul. Nem száll föl a buszra, gyalog megy. Hirtelen futni kezd. A kollégiumnál megáll. Zokog. Sírva indul tovább. Egy Krisztus-szobor mellett megpihen, tovább fut a templomig, közben úgy érzi, valami rendkívüli dolog történik vele. Felnéz az égre, a lemenő nap élénkörös sugarai megmagyarázhatatlan érzéssel töltik el. Otthon közli a szüleivel, hogy orvoshoz kell vinniük.

- Paranoid skizofrénia, mondja a doktornő.

Anna megszédül. Tudta, hogy baj van, de ezt nem gondolta. Elmeógyógyintézetbe viszik, és többé nem rendelkezhet a sorsa felől? Az orvos megnyugtatja, annyit jelent csak, hogy élete végéig gyógyszereket kell szednie, pszichoterápiás kezelésre járnia. Anna nem érti. De hát ő nem hall hangokat! Igen, néha előfordul, hogy skizofrén betegek nem hallanak hangokat - mondja az orvos. A klinika udvarán Anna sírni kezd. Vége a fiatalságának, nincs értelme az életnek, jobb lenne meghalni.

Az okmányirodában alig vannak, hamar elintézem a dolgomat. Hazamegyek, Miki nincs itthon, biztos boltba ment. Másfél éve vagyunk együtt, hamar összeköltöztünk, boldogok voltunk. Aztán a pszichiáterem tanácsára úgy döntöttem, pár hónapot Budapesten töltök egy rehabilitációs intézetben, erre majdnem ráment a kapcsolatunk. Nincs időm tovább elmélkedni, Miki hazaérkezik.

- Ön nem skizofrén. Hangulatzavarral küzd.

Anna arra gondol, mindegy, ez nem változtat semmin, más, mint a többi ember. És mégiscsak egy közülük. Más élményeket is megél, mint az egészségesek, ez jó. Máshogy látja a világot, más az értékrendje, ez így jó. Első a lélek békéje.

- Nem is örül a hírnek?

- A diagnózis csak címke. - válaszolja kifelé menet.

- Hozzunk létre magunkban egy folyamatosan inspiráló belső válságot, helyezzük ki magunkat a "tudom, mit nem tudok" világába!

Az oktató szavait hallgatva Anna lázba jön. Ez az, ami neki kell! Így fog fejlődni. Nem a biztosítási

szakmában, hanem a magánéletében.

Hajnali öt órakor ébredt. A bejárati ajtó nyitva, elindult a büfébe. Köszönt a portásnak, és aprót dobott az automatába. Kávészás és dohányzás közben a portással beszélgetett. Felsétált a padokhoz, várta, hogy felébredjenek a többiek. A mai pszichodráma foglalkozáson ő fogja szimbólumokban elmesélni a történetét. Azt találta ki, hogy sebesült fénixmadár, eddig háromszor pusztult el és született újjá. Kicsit közhelyesnek tartotta a metaforát, de nem jutott jobb az eszébe. Fél nyolckor visszasétált az épületbe, hogy bevegye a reggeli gyógyszereit. Utána lement a konyhába, ugyanis ő volt a reggeli felelős. A reggeli utáni első foglalkozás a nagycsoport. Csendben ülve hallgatta a többiek problémáit, úgy érezte, neki nincs olyan aktuálisan nagy gondja, amit meg kellene osztania a társaival. A foglalkozás után titokban felhívta Mikit, aztán lefeküdt pihenni.

- Telepatikusan kommunikálok veled - mondta Anna a jóképű, fiatal orvosnak, aki azt felelte:

- Igen, könnyen lehet.

- Ne erősíts meg a hülyeségeimben! - vágott vissza. Napok óta a pszichiátrián van, nem érti, mi történik vele, csak azt tudja, hogy beleszeretett az orvosába. Mikor először meglátta, azt hitte, színész, és ez az egész csak színdarab, amelyben ő a főszereplő. De nem volt rejtett kamera, ez a valóság. Attila, az orvos kedves volt vele, azt mondta, neki is vannak érzelmei, és az egész kórház arról pletykál, hogy beleszeretett a páciensébe. Mielőtt Anna felkiálthatott volna örömeiben, így folytatta:

- De ez így nem mehet tovább! Haza kell menned.

A lány nem tiltakozott, tudta, ennek a történetnek ezzel még nincs vége.

Éjjel felriadtam, és megijedtem, mert Miki nem volt mellettem az ágyban. Eszembe jutott, hogy hazautazott a szüleikhez. A reggeli kávé közben azt terveztem, hogy folytatom a tegnapi elkezdett regényemet, és írok pár cikket. Elkezdtem írni, és úgy érzem, nem tudom szavakba önteni azt a sok mindent, ami velem történt.

Anna három hétig őrlődött, mielőtt szakított volna Gáborral. Horvátországban nyaraltak, mikor beleszeretett Gábor egyik legjobb barátjába. Lelkiismeretfurdalás gyötörte, és úgy érezte, beszélnie kell Gáborral. Erőt vett magán, és őszintén elmondott mindent. Gábor sírt, mire Anna könnyei is eleredtek. Első nagy szerelmétől vett éppen búcsút. A szakítás után depresszióba esett. Próbálta keresni Lackót, de tudta, úgysem lesz ebből semmi. Aztán egyszer csak elvesztette a kapcsolatot a valósággal...

- Elnézést, hogy kell leírni, hogy Beaumarchais?

A tanárnő felháborodott, műveletlennek nevezte Annát, és közölte vele, hogy nem való mindenkinek a magyar szak, Anna inkább menjen szobalánynak. Anna nem vette a szívére a dolgot. Elhatározta, hogy bizonyítani fog. Írt egy tizenkét oldalas dolgozatot, tartott egy kiselőadást, így a szemeszter végén jeles eredménnyel zárta a kurzust.

Anna éppen számítógépezett, mikor édesapja bejött hozzá a szobába, és azt mondta, el kell mennie, de nemsokára jön, hazahozza Anna pár hetes kiskutyáját, egy barna törpetacskót. Anna nagyon megörült, izgatottan várta apja hazaérkezését. Mikor meglátta apja kezében a cipősdobozt, és benne az icipici kutyust, megdobbant a szíve. Elnevezte Diónak a kis állatot, és bevitte a szobájába. Letette az ágyra, simogatta, dédelgette, Dió pedig békésen aludt.

- Attila, segítenél nekem? A barátnőm beteg, ugyanaz a diagnózisa, mint nekem. - mondta Anna. A fiatal orvos gondolkodás nélkül felvette a lányt az osztályra. Miután elbeszélgetett vele, Annához

ment, félrehívta, és így szólt: - Nincs kedved meginni velem egy kávéval valamikor? Anna szóhoz sem jutott. Igent mondott, és el sem hitte, hogy szerelme randira hívja. Pár nappal később Anna kedvenc kávézójában találkoztak. Anna szíve majd kiugrott a helyéből. Végül csalódott. Attila arra kérte, legyen a szeretője a barátnője mellett.

Anna épp a madarakat nézte a közeli fákon, mikor hirtelen valaki hátulról megölelte. Hátranézett. Egy betegtársa volt, aki gyorsan be is mutatkozott: Domonkos. Beszélgetni kezdtek. Pár napon belül jó barátságba kerültek. Domonkos viszont többet szeretett volna ennél. Próbálta megcsókolni Annát, aki visszautasította. Inkább arra kérte a fiút, hogy énekeljenek, úgyhogy rákezdték a Tankcsapdától az Egyszerű dalra.

- Próbáljon meg kibékülni Mikivel, hiszen szereti, most is miatta sír. Egy kapcsolatfüggőnek nincs rosszabb, mint egyedül lenni. - mondta a gondozónő Annának.

- De nem bírok vele. Mindig azzal jön, hogy nekem plátói szerelmeim vannak, és soha nem fogom őt annyira szeretni, mint mást. Nem tudom boldoggá tenni.

- Nem vagyok hajlandó ezzel a dolgozattal kiállni a tanszék elé. Wass Albertről írni kockázatos. Nem vállalom. - mondta az egyetem oktatója. Anna nem lepődött meg. Nem a szíve csücske Wass Albert, csak Attila miatt választotta. Úgy döntött, leadja a magyar szakot. Ideje lenne végezni, legalább kommunikáció szakon. Kommunikációs diplomamunkáját a pszichés betegek társadalmi megítéléséről írta. Fókuszcsoportos beszélgetést szervezett, és egyéni interjúkat készített betegekkel és orvosokkal. Az eredmény nem lett meglepő. Hatalmas előítélet él az emberekben a mentális betegekkel szemben. Anna viszont örült, hogy más, mint a többiek.

A pszichiáter laborvizsgálatra küldte Annát. Az eredmény meglepetésszerű lett: Anna prolaktin szintje 4500 lett, jóval magasabb a normálnál. Endokrinológushoz küldték, aki azt mondta, valószínűleg agyalapi mirigygyulladásról van szó. Fél évvel későbbre kapott időpontot MR és CT vizsgálatra. Addig úgymint meghalok, gondolta Anna.

- Biztos úgy jön le kívülről, hogy feszült vagyok. - mondta Anna a doktornőnek, aki azt válaszolta, hogy Anna így kapcsolódik az emberekkel, hogy mindent meg szeretne osztani. Ezt a szerelemben meg lehet tapasztalni. Emiatt kevés emberrel fog közel kerülni egymáshoz; kevés embernek fontos annyira, hogy ennyi időt és energiát áldozzon rá, és ő sem tud mindenkivel összekapcsolódni; a többiekkel felszínesebb kapcsolata lesz.

Anna sok mindenről beszélgetett már a pszichiáterével. A doktornő szerint azért volt szükség a klinikai tartózkodásokra, hogy a kisgyermekkor óta elfojtott sérelmek, problémák újra a felszínre tudjanak törni. Kicsit megríkatta Annát. Arról is többször beszéltek, hogy Anna szerelmi légvárakat épít, lufikat fúj a plátói szerelmeivel kapcsolatban, és hogy ezeket a lufikat ki kellene lukasztani, vagy el kellene engedni. Ezzel összefüggően ne nagyítson fel, ne idealizáljon az egekbe másokat, ne legyen kisebbségi érzése. És a legfontosabb: amíg Anna nem tudja szeretni magát, addig más sem fogja tudni. Azt is mondta, hogy Anna a saját maga köré épített falat bontsa le, és csak védőpajzsot használjon nehéz helyzetben. Nyitottabbnak kell lennie, ami a szívét illeti.

Annának névnapit szerveztek a barátai. Attila is eljött, így aztán Anna nemigen foglalkozott mással. Mikor Anna barátnője hazaindult, és megkérte Attilát, hogy vigye el kocsival a buszmegállóig, megkérdezték Annát, nem tart-e velük. Anna persze igent mondott. Miután a

barátnője elment, Anna kíváncsian várta, mi fog történni. Attila azt javasolta, menjenek be a belvárosba. Beszélgettek, jól érezték magukat, majd Attila hazavitte magához Annát. Együtt töltötték az éjszakát, Anna boldog volt. Reggelig. Reggel érezte, nem lesz folytatás. Így is lett, Attila elmondta, hogy nem szeretne kapcsolatot. Hazavitte Annát, és azt tanácsolta neki, éljen, bulizzon, pasizzon. A következő egy évben Anna megfogadta a tanácsot.

Anna a belváros egyik terének padján üldögélve beszélgetett édesanyjával arról, hogy a szakítás után az élet megy tovább. Anna úgy érezte, végre őszinte lehet az anyjával, és elmondta neki, hogy az utóbbi pár napban milyen furcsának látja a világot. Mintha mindenki ismerné, róla beszélne, úgy érzi, kamerák figyelik minden mozdulatát, róla szólnak a tv-műsorok és az újságcikkek. Majd így szólt:

- Túl sok itt az ember.

A tömeg abban a pillanatban, mintha meghallotta volna, elvonult a térről.

Miután Anna kijött a pszichiátriáról, és visszament az egyetemre, elmondta a tanárainak, mi történt vele. Volt, aki kinevette, de a legtöbben megértőek voltak. Az első napokban Annának erős déja vu érzése volt, amit meg is osztott az egyik oktatóval:

- Olyan, mintha egyszer már hallottam volna az órán elhangzottakat.

A tanár nem lepődött meg, azt mondta, ez a kurzus minden félévben fut, Anna biztos felvette már egyszer.

Anna elkísérte édesanyját a temetőbe. Amíg anyja a sírt rendezgette, rágyújtott, felnézett az égre, és azt kívánta, bárcsak melegebb lenne az idő, és kisütne a nap. Észak felé fordult, és koncentrált. Északon napsugár jelent meg az égen. Kelet, Nyugat és Dél felé is megismételte a rituálét. Végül meleg lett, és sütött a nap. Anyja ekkor ránézett, és azt mondta:

- Azonnal haza kell mennünk.

Az első időben Anna minden egészséges ismerősének mesélt a betegségéről. A legtöbben úgy reagáltak, hogy Annának különleges, természetfeletti képességei vannak, vagy éppen a jövőbe lát. De abban mindenki egyetértett, hogy le kellene írnia az élményeit.

Rendkívüli nagycsoportot hívtak össze. Mindenki kíváncsian várta, miről lesz szó. A kezelők megkérték az egyik lányt, hogy meséljen. A lány hallgatott. Elég sok idő eltelt, mire az egyik kezelő, megunva a hallgatást, így szólt:

- Ha nem beszélsz, haza kell menned.

A lány sírni kezdett, de továbbra sem szólt. Végül többszöri kérésre elmondta, hogy a háznál többet alkoholt és drogot fogyasztottak előző este. A nagycsoport vége az lett, hogy a fél társaságot hazaküldték.

Anna a szobájában számítógépezett, mikor kiáltozásra lett figyelmes. Kiment a szobából, és meglepődve tapasztalta a kinti pánikot. Egy fiú rohant el mellette a hátsó mosdó irányába, ahonnan női sikoltozást lehetett hallani, majd az ügyeletes nővér futott be a fiú szobába, ahol a tömegtől már szinte mozdulni sem lehetett. Hamar kiderült, mi történt. A fiú szobájában feküdt egy cukorbeteg fiú, aki nem evett, ráadásul felvágta az ereit egy borotvával. Ezt egy lány vette észre először, aki berohant a hátsó mosdóba, és szintén felvágta az ereit. Felbolydult az egész ház, mindenki megpróbált segíteni rajtuk. Szerencsére nem történt tragédia, a mentők hamar kiértek. Az intézet vezetője is megjelent, aki így szólt a tömeghez:

- Hogy összegyűltünk ezen a szép estén.

Az MR és CT vizsgálat után az endokrinológus megnyugtatta Annát, hogy nincs agyalapi

mirigygyulladás. Anna azt mondta, szerinte gyógyszer mellékhatás. A doktornő felháborodott, közölte Annával, hogy ne diagnosztizálja saját magát, nem ért hozzá, és biztosan nem arról van szó. Visszarendelte Annát egy hónap múlva. Egy hónap múlva elmondta, hogy utánanézett az internetes keresőben, és tényleg gyógyszer mellékhatásról van szó.

Tizenkét éves korában azt mondták Annának, hogy csontritkulása van. Anna intenzíven sportolt, de most azt mondta az orvos, hagyja abba, és menjen vissza fél év múlva. Anna nem kapott gyógyszert, és semmilyen kezelést. Fél év múlva azt mondta neki az orvos, hogy meggyógyult a csontritkulásból.

Anna elmesélte az ismeretlen orvosnak a betegsége történetét. Igyekezett minden részletet elmondani, bent is volt jó sokáig. Az orvos buzgón jegyzetelt, és kérdezett. A beszélgetés végén a diagnózis nem skizofrénia volt, hanem „nem szervi eredetű pszichózis”.

A terápiás idő utáni kimenő alatt Anna rendelt magának a McDonald's-ban egy sajtburger menüt, majd miután megette, átsétált a Camponába, ahol cigi és fülbevalót vett. Mikor visszaért a házba, az órára nézett, és megállapította, hogy mennie kell a kezelőjéhez. A pszichológusnak arról beszélt, hogy a párjával sokat isznak, és veszekednek. A kezelő azt tanácsolta, beszéljen erről csoporton, hogy a többiek el tudják mondani a véleményüket, és tanácsot tudjanak adni. Anna elégedetlen volt. Mindig ezt a választ kapta. Neki arra lenne szüksége, hogy a pszichológus adjon tanácsot, és semmi kedve megint erről beszélni mindenki előtt. Hiábavalónak tűnt.

Anna dél körül kelt. Ránézett a telefonjára, és látta, hogy az egyik legjobb barátnője kereste. Felhívta, és megbeszéltek, hogy nemsokára találkoznak a belvárosban. Beültek egy kocsmába, és egy korsó sör mellett beszélgettek. Egyszer csak Annára déja vu érzés tört rá. Egy évvel ezelőtt ugyanitt beszélgettek hasonló dolgokról. Úgy érezte, előre tudja barátnője válaszait. Később sétáltak, és bementek egy bevásárlóközpontba, ahol éppen állatkiállítást tartottak. Miután körbesétáltak, Annában csak nőtt a furcsa érzés. Megvárta barátnőjével a buszt, majd felhívta egy fiú ismerősét, akivel akkor már két éve nem beszélt, és megkérte, hogy aznap este hadd aludjon nála. A fiú nem lepődött meg, egyetlen kérdése az volt, hogy csak ma este? Megbeszéltek egy találkát. Közben Anna barátnője visszajött, mert aggódott, és azt tanácsolta Annának, menjen orvoshoz. Anna nem hallgatott rá. Találkozott a fiúval, akinek szintén feltűnt Anna különös viselkedése. Pszichopátának nevezte Annát, és hazament. Anna a buszmegállóban üldögélve várta meg a reggelt. Az első busszal hazament, és lefeküdt aludni. Kálváriája ezzel megkezdődött.

Annának régóta tetszett egy fiú, aki demonstrátor volt magyar szakon. Azt találta ki, hogy megkéri a fiút, hadd készítsen vele interjút az egyik kommunikációs órájára. A fiú nemet mondott az interjúra, de mivel nagy nőcsábász volt, azt mondta Annának, hogy szívesen találkozna vele. Anna büszkesége tiltakozott, nem tetszett neki, hogy a fiú számára egyértelmű, tetszik neki. Nemet mondott. A fiú győzködni kezdte, végül abban maradtak, hogy ha Anna születésnapján sütni fog a nap, elmennek együtt valahová. Március 16-án szépen sütött a nap. Anna az egyetem lépcsőjén üldögélt, mikor felbukkant a fiú. Megbeszéltek, hogy este találkoznak. A továbbiak azonban nem úgy alakultak, ahogyan Anna szeretne volna. A fiú csak szexet akart, és mivel nem kapta meg, eltűnt Anna életéből. Fél év múlva aztán telefonált, és megkérte Annát, menjen át hozzá beszélgetni. Így lett Annából szerető.

Miki mégsem utazik el Erdélybe. Ő csalódott emiatt, én örülök. Szeretném rendbehozni a kapcsolatunkat. Újra szerelmes leszek, tudom. Szeretnék végre babát vállalni, és életem végéig elköteleződni. Mikihez tartozom, és azon leszek, hogy boldoggá tegyem.

Anna tizenkét éves korában rendszeresen lopott a közeli élelmiszerboltból. Nem mintha szüksége lett volna azokra a dolgokra, amiket elcsent, csak segélykérés volt, hogy valaki vegye végre észre,

hogy baj van. Elköltöztek másik városrészbe, Anna iskolát váltott, és még nem voltak új barátai. Végül lebukott, a biztonsági őr rajtakapta. Nagyon elszégyellte magát. Hazament, és bevett egy levélgyógyszert. Meg akart halni. Aztán hánynia kellett. Mikor édesapja hazaért, a nyakába ugrott, és elmesélt mindent.

Tizenhat évesen Anna anorexiás lett. Hetekig nem evett mást, mint napi egy darab kekszet. Harmincnégy kilóra fogyott le, ami egyedül a gimnáziumi angol tanárnőjének tűnt fel. A beszélgetésük hatására Anna újra elkezdett enni, sokszor keveset, és egy idő után meggyógyult. Otthon semmit sem vettek észre az egészszről.